

ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΑ 2021

14.5. Μας λένε γύφτους, αλήτες, αλανιάρες, έχουν δίκιο, γιατί ταξιδεύουμε στο εξωτερικό, παρόλο που έχει αμέτρητες αμφιβολίες, στενοχώριες και ανησυχίες για όλα όσα θα μπορούσαν να πάνε στραβά. Φεύγουμε και τέρμα.

2 μέρες πριν φύγουμε κάνουμε το τεστ PCR και μας στέλνουν το αντίστοιχο πιστοποιητικό στο κινητό. Είναι λίγο παράξενο που μας στέλνουν 21 μηνύματα με διαφορετικά πιστοποιητικά, αλλά δεν πειράζει, διαλέγουμε το πιο ωραίο, το εκτυπώνουμε και πάμε.

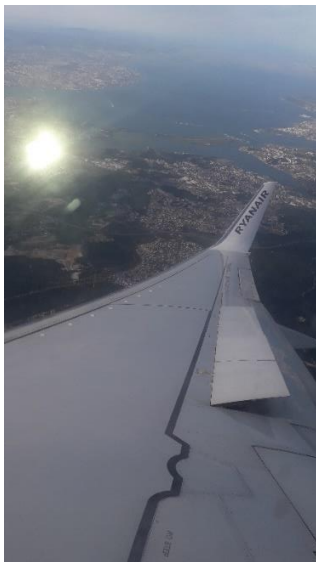
Στο check-in όμως μαθαίνουμε ότι διαλέξαμε το λάθος πιστοποιητικό. Μπράβο, και τώρα;;;;; Ο υπάλληλος μας εξηγεί ότι μπορούμε να πάρουμε τηλέφωνο το εργαστήριο για να μας στείλει το σωστό πιστοποιητικό στο κινητό. Ως εκ θαύματος μας το στέλνει αμέσως, αλλά για να το κατεβάσουμε πρέπει να εισάγουμε την ημερομηνία γεννήσεως, αυτό είναι όμως αδύνατο, γιατί στην οθόνη εμφανίζεται ένα παράξενο ημερολόγιο στο οποίο δε βρίσκουμε πού να πατήσουμε για να βρούμε την ημερομηνία γεννήσεως. Προετοιμάζομαι να ψάξω ταξί για να γυρίσουμε σπίτι, αλλά αυτή τη στιγμή κατά σύμπτωση ο Γιώργος βρίσκει το μυστήριο τετραγωνάκι που πρέπει να πατήσουμε για να μας βεβαιώσει ότι δε γεννηθήκαμε το 2021. Μετά ανοίγει το πιστοποιητικό. Τη διάγνωση του εργαστηρίου θέλουν, όχι το πιστοποιητικό για το τεστ. Μάλισταααααα. Τι βλάκες ήμασταν και δεν το ξέραμε, ε; Εξαντλημένοι, ιδρωμένοι και ανακουφισμένοι περνάμε επί τέλους το check-in ...

Θέλουμε να αγοράσουμε ένα σάντουιτς, αλλά ο σερβιτόρος μας εξηγεί ότι η κυβέρνηση δεν τον επιτρέπει να μας πουλήσει φαγητά, μόνο πιοτά. Περίεργο, αλλά δεν πειράζει, θα φάμε κάτι στο αεροπλάνο... Μετά από λίγο καιρό καταλαβαίνω πόσο μου "έλειπαν" τα αεροπλάνα. Το μωράκι πίσω μου χτυπάει μόνο τα πρώτα 30 λεπτά την πλάτη του καθίσματός μου, μετά αλλάζει πρόγραμμα και φωνάζει.

Οι ανακοινώσεις του πιλότου μού κάνουν εντύπωση, γιατί δεν ήξερα ότι τα αγγλικά των Πορτογάλων μοιάζουν τόσο πολύ με τα αγγλικά των Πακιστανών. Φαίνεται ότι μας ευχαριστεί για κάποια συνεργασία. Ευχαρίστως, πάντα ευχαρίστως... Καθόμαστε στη 18η σειρά και στη 16η τελειώνουν τα σάντουιτς, γι' αυτό δεν τρώμε τίποτα, μόνο μια σακούλα τσιπς μας πουλούν. Δεν πειράζει, θα φτάσουμε νωρίς στη Λισαβόνα και τότε θα φάμε ωραία σε μια όμορφη πορτογαλική ταβέρνα.

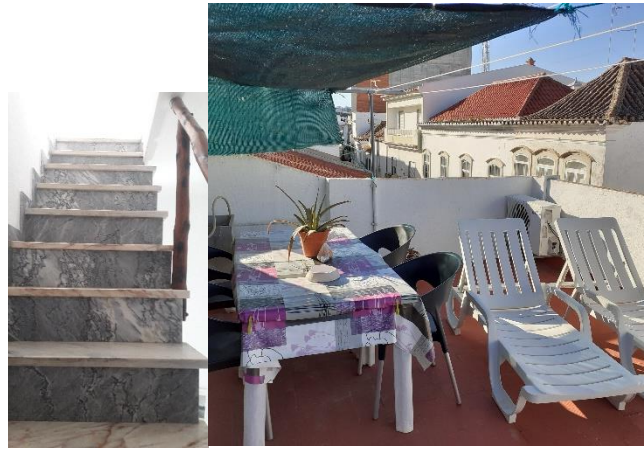
Στις 18.40 φτάνουμε στη Λισαβόνα. Χαιρόμαστε, γιατί έχουμε όλο το βράδυ μπροστά μας. Πρώτα απ' όλα πρέπει να πάρουμε το ενοικιαζόμενο αμάξι μας. Για αυτό το σκοπό μας στέλνουν σ' ένα αυτόματο στο οποίο πρέπει να εισάγουμε όλα τα δεδομένα του κόσμου, δυστυχώς όμως το αυτόματο κολλάει κάθε τόσο και αρχίζουμε απ' την αρχή. Μισή ώρα αργότερα αρχίζουμε να ψάχνουμε το αμάξι, δηλαδή ανεβοκατεβαίνουμε σκάλες, κουβαλάμε τις βαλίτσες μας, ψάχνουμε, δε βρίσκουμε, όλα μαζί περιπλανιόμαστε 45 λεπτά στο αεροδρόμιο και επί τέλους ένας υπάλληλος μας δείχνει το ασανσέρ που μας πάει στο σωστό όροφο όπου παρκάρουν τα ενοικιαζόμενα αυτοκίνητα. Εξαντλημένοι, διψασμένοι και πεινασμένοι πάμε στη Λισαβόνα και ψάχνουμε το ξενοδοχείο Do Chiado. Περνάει και άλλη μια ώρα. Μετά ψάχνουμε το πάρκινγκ του ξενοδοχείου, αφήνουμε τα πράγματά μας στο δωμάτιο και στις 21.45 είμαστε έτοιμοι για να πάμε για φαγητό, ζήτωωωωω!!! Η υπάλληλος του ξενοδοχείου μας λέει όμως ότι αυτό δεν έχει νόημα, γιατί λόγω κορονοϊού τα εστιατόρια κλείνουν στις 22. Δεν πειράζει, γιατί να φάμε κάθε μέρα κάτι;;;; Η υπάλληλος καταλαβαίνει όμως ότι είμαστε «λίγο» απογοητευμένοι και πείθει τον μπάρμαν να μας φτιάξει ένα σάντουιτς και να μας φέρει μπίρες στο δωμάτιο. Στην υπέροχη βεράντα μας με θέα το κάστρο της Λισαβόνας είμαστε παραπάνω από ευτυχισμένοι, τι ωραίο happy end μιας τρομερής ημέρας!!!!

15.5. Πρωινό στο ξενοδοχείο. Μας φέρνουν όλες τις λιχουδιές του κόσμου. Για «επιδόρπιο» θέλουμε 2 καφεδάκια, και τώρα το πιο καλό γκαρσόνι διαπιστώνει ένα πρόβλημα: Το τραπέζι είναι ήδη γεμάτο!!! Αμέσως βρίσκει τη λύση του προβλήματος: Μας φέρνει και άλλο τραπέζι για να βάλει εκεί τα 2 μικρούτσικα φλιτζάνια. Πρώτη φορά σ' αυτές τις διακοπές σκάμε απ' τα γέλια, κακά παιδιά και αχάριστα.

Πάμε στην Tavira, που βρίσκεται 300 χιλιόμετρα νότια απ' τη Λισαβόνα. Βλέπουμε τοπίο, τοπίο, τοπίο, τα μάτια που έχουν συνηθίσει το lockdown με μόνο γκρίζα τείχη, βλέπουν λιβάδια, ελιές, λουλούδια, λόφους, μια πινακίδα που γράφει «Espranha» (τη φωτογραφία της πινακίδας θα τη στείλω αμέσως στη Ρέγγα για να υποφέρει, χιχι), πρόβατα, αγελάδες, μια κολώνα στην οποία βάλανε πλαστικά φύλλα για να τη ντύσουν δέντρο, φωλιές πελαργού πάνω σε άλλες κολώνες, το ραδιόφωνο παίζει φάντο, πολύ λίγα αυτοκίνητα στο δρόμο... Φτάνουμε στην Tavira και μας χαιρετάει η νοικοκυρά μας η Maria da Luz. Μας παραδίδει το σπίτι μας στο κέντρο της πόλης. Έχει 2 ορόφους με μια πολύ απότομη σκάλα που ανεβαίνει στη βεράντα. Η Μαρία μας συνοδεύει στην ταβέρνα «Tasquinha da Paula» και κρατάμε αμέσως τραπέζι για το βράδυ. Ο εστιάτορας μας ειδοποιεί ότι ξέρει τις πιο σημαντικές γερμανικές λέξεις: Bosch, Telefunken, AEG, Mercedes, BMW, VW. Πάμε βόλτα και καθόμαστε στο πρώτο καφενείο μετά από 6 μήνες lockdown! Βρίσκεται στην όχθη του ποταμού Gilão και βλέπουμε γλάρους και βάρκες, η καρδιά μας πηδάει απ' τη χαρά, απίστευτο μετά από τόσο πολύ καιρό, εκτός αυτού μαθαίνουμε ότι στην Αυστρία βρέχει και κάνει κρύο. Χιχιχι. Τους λυπόμαστε βέβαια, εννοείται! Να το σπίτι στην οδό Montalvão και η απόδειξη για την πρώτη επίσκεψή μας σε καφενείο το 2021.

Το βράδυ τρώμε στην Paula: τυρί με μέλι και μετά τηγανιά από μπλε καρχαρία με λαχανικά. Μετά ο εστιατορας μας πείθει να φάμε «μεθυσμένο αχλάδι», ένα υπέροχο γλυκό που έφτιαξε η γυναίκα του. Το επιχείρημα ότι το στομάχι μας είναι ήδη γεμάτο το απαντάει με την εξήγηση ότι τα γλυκά της Πάουλας δεν πάνε στο στομάχι, αλλά κατευθείαν στην καρδιά. Με μια ορδή Πολωνέζων και έναν Γερμανό, τον Μίχα, τα λέμε και μας υποστηρίζει ένα υπέροχο και μάλλον μουσικό κρασάκι που ονομάζεται «Πιάνο».

16.5. Σήμερα πάμε βόλτα στην Tavira.

Το βράδυ τρώμε τάπας σ' ένα εστιατόριο στην όχθη του ποταμού Gilão, όπου έχει ωραίο φαγητό, αλλά και εντυπωσιακούς πελάτες.

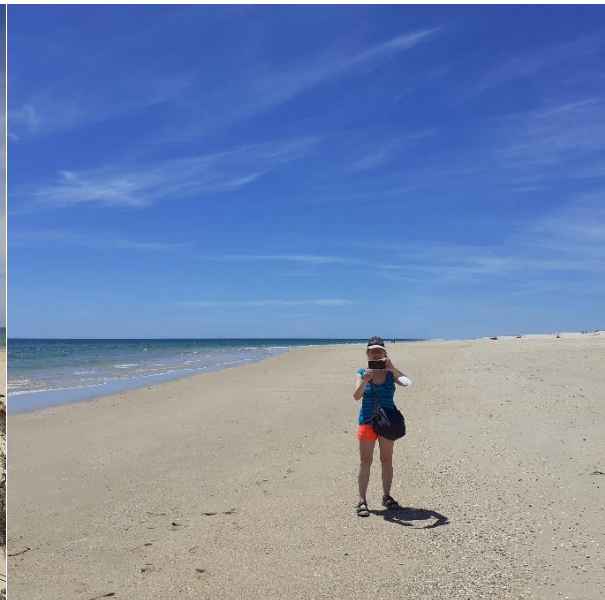

17.5. Η Maria da Luz μας εξηγεί ότι στην περιοχή έχει πανέμορφα εθνικά πάρκα και όμορφες παραλίες. Όλα μαζί βρίσκουμε στην παραλία Praia do Barril, γι' αυτό πάμε γρήγορα να τη βρούμε. Έχει ένα τρενάκι που φέρνει τους ανθρώπους στην παραλία, εμείς όμως πάμε με τα πόδια για να απολαύσουμε το εθνικό πάρκο. Στις θίνες βλέπουμε ερωδιούς, χαμαιλέοντες, πουλιά, γαϊδουράγκαθα και λουλούδια. Τα καβούρια όμως προτιμούν τις λάσπες.

Παλιά η παραλία αυτή ήταν το κέντρο του ψαρέματος τόνου, αλλά κάποτε τελείωσε, δεν είχε πια τόνο. Αυτό θυμίζει το άχαρο νεκροταφείο για άγκυρες που αποτελείται από χίλιες άγκυρες που σκουριάζουν στην παραλία. Μετά ξαπλώνουμε στην άμμο για να χαλαρώσουμε λιγάκι.

Βλέπουμε μικρά πουλάκια που τρέχουν με ιλιγγιώδη ταχύτητα κατά μήκος της θάλασσας και τσιμπούν έντομα και λίγους ανθρώπους που κάνουν μπάνιο. Ένας κύριος που είναι πολύ μακριά μας και δεν τον βλέπω καλά, φοράει άσπρο μαγιό, ο Γιώργος επιμένει όμως ότι είναι γυμνός. Ή φοράει άσπρο μαγιό, αμφιβάλλω. Ο Γιώργος λέει ότι δεν έχει ξαναδεί

μαγιό με ζωγραφισμένο κώλο πίσω. Εντάξει, μάλλον ο Γιώργος έχει δίκιο και ο άνθρωπος αυτός είναι γυμνός.

Το βράδυ μας κακομαθαίνουν σε ένα μπαρ με τάπας (Nó de Gosto): Σαλάτα Αζόρες με σπανάκι, τυρί, σταφύλια, πεπόνι και ανανάς. Μετά φρέσκο ψωμί με καπνιστό μπακαλιάρο, κρέμα από τυρί και άνηθο. Μετά ριζότο με πάπια και φιλέτα πορτοκαλιού και στο τέλος τυριά με σταφίδες, τσάτνι μήλου, ξηρά σύκα και βερίκοκα. Όλα αυτά συνοδεύονται από κρασί Vinho Verde, είμαστε μια χαρά!!! Στις 22.30 θέλουν να κλείσουν, αλλά μια ορδή Γάλλων στο διπλανό τραπέζι καθησυχάζει τον εστίατορα: „Don't hurry, we have time“. Εκείνος όμως έχει άλλη άποψη και μας διώχνει όλους ακριβώς στις 22.30. Μας παρηγοράει ένα μπουκάλι κρασί στην άνετη βεράντα μας.

18.5. Κάνουμε μια εκδρομή στο Faro και στο Olhão και επιστρέφουμε ευχαριστημένοι στην Tavira. Εδώ είναι πιο ωραία.

19.5. Πάμε με το φεριμπότ στο νησί Ilha de Tavira. Η διαδρομή είναι 10 λεπτά, εντάξει. Μας κάνουν εντύπωση οι πολλές διατάξεις και απαγορεύσεις στην είσοδο. Τα βέλη στο δρόμο μας δείχνουν σε ποια λωρίδα να πάμε προς θάλασσα και σε ποια να γυρίσουμε. Μια πινακίδα μας προειδοποιεί ότι η παραμονή στη θάλασσα μπορεί να είναι επικίνδυνη. Τα σκουπίδια να τα πετάξουμε στα αντίστοιχα καλάθια, δεν το ήξερα!!! Η κατασκήνωση και οι φωτιές στην παραλία απαγορεύονται. Να μην ενοχλήσουμε τους άλλους. Κρίμα που είναι το χόμπι μας. Να προσέξουμε ΟΛΕΣ τις διατάξεις ασφάλειας! Να προσέξουμε τον χρόνο χώνευσής μας και να πιούμε πολύ νερό. Να βάλουμε αντιηλιακό γαλάκτωμα και να μην κάνουμε ηλιοθεραπεία απ' τις 11 το πρωί ως τις 4 το απόγευμα. Έχει μια τεράστια λίστα από αρχές τις οποίες μπορούμε να πάρουμε τηλέφωνο αν έχει ανάγκη. Θα πάρω τηλέφωνο τη Guardia Civil, αποφασίζω, γιατί βλέπω έναν κύριο που κάνει μπάνιο παρόλο που δεν έχει τελειώσει ακόμα η χώνευσή του. Έχει νοικιαζόμενα τασάκια κι έτσι δεν είναι ανάγκη να απαγορεύσουν το κάπνισμα στην παραλία. Έχει έναν τενεκέ για τα πλαστικά σκουπίδια και μια πινακίδα που γράφει πόσα χρόνια, καλύτερα πόσους αιώνες, θέλει να λιώσουν τα πλαστικά στη θάλασσα. Απίστευτα πειθαρχημένοι οι Πορτογάλοι, δεν τους ξεφεύγει τίποτα!

Το βράδυ τρώμε τάπας σ' ένα μπαράκι στον ποταμό. Έχει σαρδέλες, pimientos de padrón, ψωμάκια με καπνιστό μπακαλιάρο, χοιρινά σουβλάκια και κρασί Vinho Verde. Δίπλα μας κάθεται μια χαρούμενη ορδή από Πορτογάλους και γνωρίζουμε τον πιο έξυπνο σερβιτόρο του κόσμου. Από πού είμαστε, θέλει να μάθει. Αυστρία. «Μάλιστα, Αυστρία, τι ωραία, Σεβίλλη, Μαδρίτη» λέει με ενθουσιασμό. Μετά από αρκετό καιρό ξανακλείνω πάλι το στόμα μου.

20.5. Σήμερα πλησιάζουμε την Ισπανία όσο πιο κοντά δυνατό. Δεν μπορούμε να περάσουμε τα σύνορα, γιατί στον γυρισμό θα έπρεπε να κάνουμε τεστ PCR, αλλά μπορούμε να πλησιάσουμε τουλάχιστο. Επισκεπτόμαστε τη γραφική πόλη Vila Real de Santo Antonio με τη μαρίνα της, το παράξενο άγαλμα του Marques de Pombal με μαλλιά ράστα και όλα τα κόκκαλα σπασμένα και την Ισπανία στην άλλη όχθη του ποταμού Guadiana.

Στο δρόμο μάς κάνει εντύπωση ότι όλοι οδηγούν προσεκτικά και κανένας δεν τρέχει υπερβολικά. Νομίζουμε ότι φοβούνται την αστυνομία, τα πρόστιμα, αλλά αυτή δεν είναι η

αιτία. Είναι ένα κόλπο που αναγκάζει τους οδηγούς να μην τρέχουν. Έχει ραντάρ που μετράνε την ταχύτητα και όταν κάποιος τρέχει παραπάνω απ' τα επιτρεπτά, το επόμενο φανάρι στο δρόμο γίνεται κόκκινο και ο οδηγός πρέπει να περιμένει 2 λεπτά. Αυτό σημαίνει ότι χάνει καιρό και αντιμετωπίζει την οργή των οδηγών που πρέπει να περιμένουν πίσω του. Πονηρό και δραστήριο το σύστημα αυτό. 😊 Μέσα στην πόλη μάς κάνει εντύπωση ότι προσέχουν πολύ τους πεζούς. 2 φορές περνάμε απέναντι, παρόλο που δε σκοπεύσαμε να πάμε απέναντι, γιατί δε θέλουμε να απογοητεύσουμε τους οδηγούς που σταμάτησαν για μας.

Το βράδυ πάμε πάλι στο Nô de Gosto: Φρέσκο ψωμί, πατέ τόνο, ελιές, σκουμπρί φούρνου, μανιτάρια με σάλτσα σόγια, τηγανιά Algarve με κολοκύθι, γλυκοπατάτες, καπνιστό κρέας, πατέ συκωτιού, chorizo και ρεβίθια, υπέροχο!

21.5. Περνάμε την ημέρα στην παραλία Praia do Barril, το εθνικό πάρκο μας αρέσει τόσο πολύ. Το βράδυ τρώμε στην Paula, αυτή τη φορά έχει Ranjo, μια τεράστια τηγανιά με ρεβίθια, μοιάζει με το Curanto της Χιλής. Μας αρέσει πολύ, αλλά δεν καταφέρνουμε να το τελειώσουμε και δεν μπορούμε πια να φάμε επιδόρπιο. Υποσχόμαστε όμως της Πάουλας ότι αύριο το απόγευμα θα έρθουμε για καφέ και τότε θα φάμε τα γλυκά της.

Κουβεντιάζουμε με τη Maria da Luz, την Paula και τον Μίχα. Του χρόνου η Maria da Luz θέλει να μαγειρέψει για όλους μας, αν ζούμε ακόμα, μας λέει. Θα προσπαθήσουμε.

Τη νύχτα φυσάει πολύ και γι' αυτό φοράμε ζεστές ζακέτες, για να μπορέσουμε να καθίσουμε στη βεράντα μας. Κοιτάξετε τον Γιώργο στη φωτογραφία, η Ρέγγα λέει ότι μοιάζει με «πυρακτωμένο τέρας».

22.5. Πάμε βόλτα στην πόλη και μετά κρατάμε την υπόσχεσή μας και πάμε στην Paula για καφέ. Τα γλυκά της είναι πολύ νόστιμα, προ πάντων η πουτίγκα, γιατί τα αυγά για την πουτίγκα είναι απ' τις κότες της μαμάς της, μας εξηγεί περήφανη.

Το βράδυ είχαμε σκοπό να φάμε πάλι στις Πάουλας, αλλά δυστυχώς θα πρέπει να κλείσει το μαγαζί αυτή τη βραδιά, γιατί ο άνδρας της λείπει ράλι Πορτογαλία. Την παρατάει με το μαγαζί, γιατί προτιμάει το ράλι, φωνάζει. Και δεν τον ενδιαφέρει ότι πρέπει να μας ακυρώσει το δείπνο, μεγάλη ντροπή. Φέρεται σαν παιδί, είναι πολύ εγωιστικός, μαλώνει. Παρόλο που πραγματικά δεν της αρέσει η βία, θα τον δείρει όταν γυρίσει. Θα το θυμηθεί για πάντα, έχει πολύ καλή μνήμη! Χαίρεται από τώρα να ξαναβρεθούμε του χρόνου, σε κάθε περίπτωση θα μας περιμένει εδώ. Δεν είναι όμως σίγουρη αν κι εκείνος θα είναι ακόμα εδώ...

Τρώμε λοιπόν αλλού, στην ταβέρνα του Leonardo. Περνάμε ωραία και εκεί, γιατί έχει παράξενους πελάτες, προ πάντων Εγγλέζους, ο ίδιος είναι πολύ αστείος και το φαγητό είναι καλό. Μπακαλιάρος Algarve με πολλά λαχανικά, μια χαρά. Μετά καθόμαστε για τελευταία φορά στη βεράντα μας και απολαμβάνουμε το βράδυ με ένα μπουκάλι κόκκινο κρασί.

23.5. Γυρίζουμε στη Λισαβόνα, ο αυτοκινητόδρομος είναι σχεδόν άδειος, φτάνουμε καλά. Μένουμε πάλι στο ξενοδοχείο do Chiado και μας δίνουν πάλι ένα ωραίο δωμάτιο με βεράντα και θέα κάστρο. Πάμε βόλτα στην πόλη και τρώμε pasteis de nata με ένα καφεδάκι. Το βράδυ ψάχνουμε το αγαπημένο μας εστιατόριο, την Adega do Ribatejo, αλλά δεν υπάρχει πια. Βρίσκουμε άλλο, το Antónia Petiscos, που δεν είναι το ίδιο, αλλά είναι εντάξει. Η γκαρσόνα από το Νεπάλ και ο παιδαράς σερβιτόρος είναι γλυκοί, το χταπόδι υπέροχο και το chorizo asado χάλια. Ένα λουκάνικο σχεδόν ωμό δεν τρώγεται εύκολα. Η κοπέλα απ' το Νεπάλ δε φταίει όμως που κάθε τόσο ο αέρας σβήνει τη φωτιά και γι' αυτό δεν είναι δυνατό να ψηστεί καλά το λουκάνικο. Το mojito που πίνουμε μετά είναι όμως καλό.

24.5. Περνάμε όλη την ημέρα στη Λισαβόνα, γιατί η πτήση μας στη Βιέννη είναι το βράδυ. Μας επιτρέπουν να αφήσουμε τις βαλίτσες και το αυτοκίνητο στο γκαράζ κι έτσι μπορούμε να πάμε βόλτα. Επισκεπτόμαστε το Bairro Alto και την Alfama.

Πάμε στο αεροδρόμιο και περνάμε τον καιρό μέχρι το check-in σ' ένα μικρό καφενείο. Για την κιθάρα μου πρέπει να πληρώσω 65 ευρώ, παρόλο που δεν έχω άλλη χειραποσκευή. Χάλια αυτό το Ryanair! Μας βάζουν πάλι τρίτο άτομο στη σειρά μας, αυτή τη φορά μια βλαμμένη που κατά τη διάρκεια όλης της πτήσης τρώει μπανάνες και βραστά αυγά. Έλεος!

Η πτήση είναι όμως εντάξει. Φτάνουμε καλά και στην ώρα μας στη Βιέννη.

Και περιμένουμε με ανυπομονησία το επόμενο ταξίδι. 😊